

Så gik der ild i det hele

Det er onsdag, og jeg skal prøve at samle op på nogle ualmindelig heftige kvartfinaler og semifinaler. Jeg skal lige have aftenens semifinale mellem Marokko og Frankrig med, så det bliver nok en sen omgang, hvilket de sikkert vil elske mig højt for i redaktionslokalerne. Men det er vigtigt at få bundet en eller anden form for sløjfe, inden vi står tilbage med de to afsluttende kampe: bronzekampen og finalen.

Der har desværre vist sig en ualmindelig kedelig tendens til fra det tabende hold at skyde skylden på dommeren, uanset hvad pokker der er sket. England var ikke begejstret for deres brasilianske dommer i kampen mod Frankrig (trods to tilkendte straffespark), Kroatiens Modric var godt sur efter kampen mod Argentina tirsdag – der var noget med et straffespark (herom senere) – og kampen mellem Holland og Argentina er et kapitel for sig. Portugal levede ligeledes op til deres ry og rygte fra tidligere slutrunder ved ikke ligefrem at vise sig som de bedste tabere i verden efter kvartfinalen mod Marokko (for nu at holde det nogenlunde diplomatisk). En del af det vender jeg tilbage til – men lad mig lige minde om, at det gennemgående motto for internationale kampe er 'Respect'.

Men lad os bare starte bagfra med Portugals kamp mod Marokko. Der var nærmest ikke nogen kontroversielle situationer i den kamp, så det var mere en generel forargelse over, at man fik en argentinsk dommer, nu hvor Argentina stadig var med i turneringen. Og så naturligvis det obligatoriske fur til dommeren. Faktisk dømte han efter min mening en af de bedste kampe i turneringen (i pæn konkurrence med Michael Oliver fra England, som havde kvartfinalen mellem Kroatien og Brasilien), og jeg er rigtig ked af, at vi ikke ser ham igen, nu hvor Argentina er gået hele vejen. Skulle man følge den portugisiske påstand, skulle alle afsluttende kampe dømmes af dommere fra Tahiti, Samoa eller lignende (for på dette tidspunkt er der jo stadig otte store nationer i spil) – og det er der nok heller ikke nogen, der ser som en ønskedrøm.

Hele systemet med dommerpåsætning er et frygtelig indviklet puslespil. Dommerne må helst ikke have det samme hold alt for mange gange, og der er også noget med de forskellige kontinentalforbund. Hvor muligt vil man forsøge at påsætte en dommer fra et tredje kontinent i forhold til de hold, der mødes. Det kan langt fra altid lade sig gøre – og så må man stole på, hvad jeg tidligere har skrevet, at når først kampen er i gang, er holdene gule eller blå, og dommeren tænker ikke i tilhørsforhold. Men man forsøger så vidt muligt at undgå alskens konspirationsteorier. Samtidig kan en dommer få ødelagt sine muligheder, hvis hans eget land kommer tilpas langt – og så er der selvfølgelig altid de politiske hensyn. Men i sidste ende er det primære hensyn dommerens præstation på banen.

Uanset hvad Modric siger, dømmer Orsato fra Italien en flot semifinale (jeg skal nok komme tilbage til straffesparket), men har man dømt en semifinale, vil man pr. tradition ikke også lande i en finale. Traditioner er til for at blive brudt, så intet skal udelukkes. Med alle disse hensyn har jeg i min skrivebordsskuffe en lille seddel med tre navne, som jeg kunne forestille mig i en VM-finale. Jeg skal nok senere fortælle, om jeg fik ret.

Straffesparket til Argentina har delt vandene i en grad, så jeg sjældent har set det. Sådan cirka 50-50, både blandt almindelige læsere og såkaldte eksperter. Og det er også en giftig situation, hvor man formentlig, hvis man stillede 100 dommere op på række, ville have dem delt

nogenlunde lige over. Vi har den klassiske situation med et sammenstød mellem en målmand og angriber med frit løb mod mål, hvorefter angriberen går omkuld. Som jeg sidder i den bløde lænestol derhjemme live, er jeg ikke i tvivl om straffesparket. Der er blevet argumenteret med, at målmanden står stille i kollisionsøjeblikket, så det er angriberen, der skaber kontakten. Det er i princippet rigtigt – men med til historien hører, at målmanden splitsekundet inden har taget en bevægelse ind i angriberens bane. Som alle andre steder på banen: hvis man anbringer sin krop i en modspillers bane på en måde, så en kollision er uundgåelig, er man stadig skyldig, selv om det formelt er den angribende spiller, der kommer til at skabe kontakten. Fodbold opererer ikke med færdselslovens bremseafstand.

Så det hele kommer til at hænge på, om man mener, at angriberen kunne have nået at undvige målmanden, eventuelt spiller på et muligt straffespark – eller om man mener, at målmanden ved sin aktion har fremprovokeret sammenstødet. Hver sin smag – men det er i hvert fald ikke en klar og åbenlys dommerfejl, og dermed er det heller ikke en sag for VAR.

Hvert VM har sin kamp, der bringer sindene i kog, og den fik vi så her i kvartfinalen mellem Holland og Argentina. Ny VM-rekord i gule kort og en gennemført ond stemning fra starten. Antallet af gule kort svæver lidt i det uvisse. Jeg har både set tallene 17 og 19 – det afhænger nok af, om man har taget gule kort til bænken med. Jeg var i Operaen den pågældende aften (West Side Story kan voldsomt anbefales – og dette er ikke et sponsoreret indslag) og så derfor først kampen den følgende formiddag i fred og ro.

Jeg må indrømme, at jeg mistede overblikket over antallet af kort på et tidspunkt – og det gjorde produceren tilsyneladende også, for nogle af dem kom først op på skærmen med flere minutters forsinkelse.

Lad mig starte med at slå fast, at den spanske dommer i min optik ikke havde den heldigste dag på kontoret. Det er et voldsomt antal kort, men det behøver ikke i sig selv være et problem, for der er også kampe, hvor spillerne bare er ligeglade, uanset hvad pokker dommeren foretager sig. Til gengæld skal det give lejlighed til at kigge indad, for med den mængde kort skal der analyseres. Det kunne være, fordi dommeren kom for sent ud af hullerne (det første falder efter 43 minutter, og så gik det ellers stærkt). Det kan også være et tegn på, at spillerne bare ikke gider lege med – og det kan i sidste ende være et tegn på, at tilliden til dommeren ikke er i top. Hvis dommerens personlighed og myndighed alene ligger i kortene, er der et problem, for han har så mange andre virkemidler – som demonstreret i nogle af de andre kvartfinaler. Respekten for ham synes i hvert fald at have været nærmest ikke-eksisterende, som kampen skred frem.

Værre er, at linjen syntes at sejle en del. Der var et par stykker af de gule kort, som snildt kunne være vekslet til røde. Det er mig en gåde, hvordan Paredes slipper afsted med først at save en hollænder midt over med en styg tackling og derefter kan tyre bolden ud i den hollandske boks. Alene tacklingen er på kanten af rødt – det er sparken bolden ud i boksen for den sags skyld også – men som minimum har vi to gule kort lig med rødt. Messi fik efter min smag også alt for lang snor (en læser spurgte mig direkte, om der var en passus i fodboldloven, der sagde 'Dette gælder ikke Messi'), og van Dijk fra Holland slipper også billigt fra sit brystangreb på en modspiller efter Paredes indsats. For slet ikke at tale om den massekonfrontation, der kommer efter sammenstødet, hvor begge bænke springer op som trolde af en æske og styrter ind på banen. Her kunne man med lovbogen i hånden snildt have

ryddet begge bænke – men vi skal jo på én eller anden måde overleve. Det er heller ikke lige det, som et VM har brug for.

Hvis vi ser bort fra straffesparket mellem Argentina og Kroatien, fik vi heldigvis et par nogenlunde fredelige semifinaler, så nu er der lagt op til en festlig weekend.

Og så kan der måske undervejs blive tid til at hente juletræ og så sat lidt lyskæder op udenfor. Her i huset er vi håbløst bagud (ikke alene VM's skyld), men forhåbentlig når vi det alt sammen. Der kan vel akkurat blive tid til endnu en klumme inden jul, så jeg vil vente en postgang med at ønske alt det, som man nu plejer at ønske på denne tid.